

Kedves Testvérek!

Az evangélium alapján kérdezhetjük, hogyan van, hogy Isten hamarosan igazságot szolgáltat nekünk. A kérdés mondjuk Isten felől, nem ez, hanem amikor majd megérkezik Isten, eljön Jézus másodjára, akkor talál-e hitet a Földön. Ennek a feszültségéről szeretnék beszélni, hogy az ember felől az élet abban a dilemmában zajlik, hogy „Isten mikor szolgáltat már igazságot?”. Amikor imádkozom Őhozzá, hogy tegyen meg valamit értem, vagy értünk, valami jót, valami igazat, valami szépet, hogy Isten néha megteszi, és néha nem teszi meg. Az ember felől tehát a dilemma így áll föl, hogy „Ezt nem értem, hogyha valamiért imádkozom, és az valami jó és igaz és rendes, Isten esetleg, és újból és újból miért nem teszi meg, és miért nem szolgáltat nekem mindig igazságot?”

A történet végén pedig Isten szemszögéből is látnánk ugyanezeket a helyzeteket, amikor pedig Isten azt mondja, hogy „Énfelőlem meg az a nagy kérdés, hogy ti bíztok-e bennem?” Mondhatnám azt, hogy ez egy igazi nehéz helyzet, egy igazi kérdés, hogy bízhatok-e Istenben, aki nem szolgáltat mindig igazságot itt és most, ebben a pillanatban, ebben az esetben. Másfelől pedig, hogy Isten azt mondja, hogy „Hát, de most meddig cselekedjek még az emberért, aki újból és újból egyáltalán nem bízik bennem, miközben én olyan sok mindent tettem már érte?”

Ezzel a helyzettel szeretnék valamit kezdeni a mai beszéd során. Azért is kanyarodnék az evangéliumnak a végére, hogy olyan izgalmas ez a kérdés, hogy de hát, hogyha Isten, ahogy ígér, „Igazságot fogok szolgáltatni.”, azt mondja: „De hát találok-e hited a Földön?” Miért érdekes ez számunkra? Azért, mert képzeljük el, hogy Isten mindent úgy tesz, ahogy az imádságainkban kérjük Őt, és most képzeljük el azt a helyzetet, hogy mindig úgy imádkozunk, hogy azt Isten mindig jószívuén tudja teljesíteni. Sosem imádkozunk úgy, hogy egy kicsit valaki ellen, még egy kicsit úgy, nekem jó legyen, és akkor az a másiknak ártani fog. Most képzeljük el egy egyébként tényleg nem létező helyzetet, hogy Isten minden-minden imádságunkra pozitívan válaszol úgy, ahogy szeretnénk. Vajon ez táplálná-e önmagában és természetyszerűen az Isten iránti bizalmunkat? Mert Istennek ez a kérdése: „Rendben van, igazságot szolgáltatok, de te akkor fogsz bennem bízni? Vagy bízol bennem, ha én igazságot szolgáltatok?” Hogy van ez? A tapasztalatunk pont az, ha Isten tényleg minden imádságunkat nemcsak meghallgatná, hanem szó szerint úgy teljesítené, akkor az ember elkezdene bízni? Akkor hirtelen a föld tele lenne az embernek Isten iránt való bizalmával? Hát nem úgy tűnik! Hát nem úgy tűnik, mert Isten nagyon sok mindent teljesített már, és az ember sokszor akkor éppen nem a bizalmában erősödött meg, hanem lett egy tapasztalata, vagy valami meggyőződése. Akkor azt tudtuk mondani, hogy igen, Isten ilyen vagy olyan.

Isten mindent pont úgy tenne meg, ahogy mi szeretnénk, abból egyáltalán nem következne, hogy az emberben az Isten iránti bizalom akkor elmélyülne. Még ha sarkosan akarnám mondani, így is mondhatnám, Isten megtehet mindent értünk, és ez semmit nem jelent minálunk. Azért, ha Isten mindent megtesz értünk, abból nem következik, hogy bármi is megtörténne mi velünk és mi bennünk. Honnan tudhatjuk, hogy ez így van? Tulajdonképpen a hitünkben pontosan ezt mondjuk, hogy Isten megtett értünk mindent. És mi a tapasztalatunk? Hogy ez nagyon sokszor, vagy nagyon sokaknál, vagy nálunk néha semmilyen következményekkel nem jár. Tehát a bevezető gondolat így szól: Érdemes abból a gyermekségből kilátnunk, hogyha Isten mindent megtenne, akkor nálunk mondjuk, minden megváltozna, beleértve azt is, hogy akkor igazán tudnánk nagyon bízni benne, mert látni valóan nem így van.

Hogy amikor azt kérdezi a történetben Jézus, hogy csak az a kérdés, hogy lesz-e bizalom, akkor nem az a fajta gyermeki bizalom, nem az a fajta gyermeki bizalom, ami azáltal

jön létre, hogy az ember gyerek, és még alig van autonómiája. Van valamennyi, de hát még nem felnőtt, és van valamennyi felelőssége, de még nem felnőtt felelőssége van. Ezért aztán, amikor az a kérdés, hogy „Csak azt nem tudom, lesz-e hit a Földön?”, hogy akkor az a felnőtt ember hitére irányul, ami azt jelenti, hogy hit és felelősség, bizalom és felelősség.

Az ember nagy lehetősége az, hogy ahogyan egyre felnőttebbek leszünk, tudjunk bízni és képesek legyünk nem bízni. Hogy legyünk elég szabadok ahhoz, hogy el tudjuk dönteni, hogy mikor bízunk, és mikor nem bízunk, hogy elég felnőttek legyünk ahhoz, hogy tudjuk, hogy kiben érdemes bízni, és kiben nem érdemes bízni, hogy mikor érdemes bízni és mikor nem érdemes bízni. Az embernek az életútja során nem arra van szüksége, hogy megtanulja, hogy mindig, mindenkor és mindenki bizzék, hanem hogy tudja, hogy mikor, kiben és hogyan bizzon.

A kérdés azonban az, hogy ez Istennel kapcsolatosan is így van-e? És ezért szeretnék egy picit tovább menni. Tehát akkor, hogyha megtanuljuk, hogy néha tudunk bízni és tudjuk a bizalmunkat visszavonni, és akkor a saját felelősségünkben élni, tudni, hogy most akkor annak van itt az ideje. De akkor hogyan fejlődik ki ez a bizalom, a bizalomnak egyáltalán a képessége? Úgy, hogy az ember bíz, és a másik ember megbízható. És ha azt szeretnénk, hogy a gyerekeink tudjanak bízni, hogy képesek legyenek bízni, aztán majd eldöntik, hogy most bízunk vagy nem, hogy kiben és kiben nem, hogy tudjanak bízni, arra lesz szükség, hogy megbízhatók legyünk, hogy legyen nagyon sok tapasztalatuk arról, hogy érdemes volt bízni, de ez nem elég. Mégpedig azért nem, mert az ember tökéletlen, és ezért a gyerekeink bízunk bennünk, és mi néha megbízhatók vagyunk, és néha egyáltalán nem. És ez nagyon rossz élmény a gyerekeinknek, és felnőttként is bízunk, és a másik felnőtt ember néha megbízható, és néha nem, és amikor nem, az nagyon rossz élmény az embernek.

Most akkor érdemes bízunk Istenben, aki néha nem teszi meg? Hogyan érdemes nekünk bízni Istenben, aki néha nem teszi meg? Hadd sűrítsem össze ezt a dilemmát most úgy: Miért nehéz bízunk Istenben, aki néha nem teszi meg? Azért, mert azt látjuk, hogy nem teszi meg értem, de most már Jézus történetéből azt is tudjuk, hogy még magáért se teszi meg. Bízhatunk-e Istenben, aki nemcsak értünk nem teszi meg, hanem magáért se teszi meg? Mert hát ez történik. Hát a keresztnél azt kiáltják föl neki: „Mentsd meg magad!” Tehát se minket nem ment meg, nem egyszer-kétszer, se magát nem menti meg, egyszer-kétszer. Akkor hogyan bízunk Istenben, aki se minket, se magát, egyszer-kétszer egyáltalán nem menti meg?

A történetben valahogy abban az osztoztásban vagyunk, hogy néha az ember kér valamit, és akkor Isten vagy megteszi, vagy nem. Máskor az Isten kér valamit, az emberről, és az ember vagy megteszi, vagy nem. De az ember lehetősége, hogy túl-lásson ezen a feszültségen és dilemmán. Ez pedig valahogy úgy van, ahogyan azt Jézuson látjuk. Hogy Jézus azt mondja a mennyei Atyának: „Tedd meg nekem, légy szíves, hogyha lehetséges, akkor ezt a poharat nekem ne kelljen kiinni!” De a következő lépés a következő. „Ennél van egy fontosabb, ez pedig az, hogy hadd fogadjalak be téged magamba. Szeretnék veled lenni, és az a legmélyebb vágyam, hogy te is fogadj be engem magadba, hogy akkor ezt, amire azt mondanám, hogy ez ne legyen, ezt csináljuk együtt! Ne úgy, hogy te kérsz valamit, én meg vagy igen, vagy nem, vagy én kérek valamit, és te vagy igen, vagy nem. Arra kérek, hadd fogadjalak be és csináljuk együtt!”

Mert ha együtt csináljuk, akkor már nem ott van a súlypont, hogy megtette vagy nem. Mi azt együtt csináljuk, hogy együtt imádkozunk, hogy együtt szenvedünk, az utolsó pillanatban is együtt vagyunk. Meghalni is együtt szeretnék veled, és föltámadni is együtt szeretnék veled. Ezért a legmélyebb imádságom valahogy így szól, hogy amit így hívunk, hogy emberi élet, azt csináljuk együtt!